

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci **žalobce: V. C.**, nar. , t.č. , proti **žalovanému: ředitel Věznice Jiřice**, Ruská cesta 404, 289 22 Lysá nad Labem, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2012, o uložení kázeňského trestu,**

t a k t o :

- I. Žaloba se o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou dne 13. 3. 2012 Okresnímu soudu v Nymburce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu byl podle ustanovení § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 169/1999 Sb.“), uložen kázeňský trest „celodenní umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů.“ Jak žalobce především namítá, trest mu byl uložen na základě zjištění kodeinu v jeho moči, ačkoliv lék obsahující tuto látku (SPASMOPAN) mu vězeňský lékař v září roku 2011 předepsal.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě především konstatoval, že přítomnost nedovolené látky v moči žalobce nemohla být způsobena již ukončenou medikací lékem SPASMOPAN, neboť je vyloučeno, aby v době testování tyto zbylé léky ještě měl. Vedle toho žalovaný konstatoval, že žalobce podal žalobu předčasně; žalobce byl s rozhodnutím o uložení kázeňského trestu seznámen dne 9. 3. 2012 a téhož dne podal proti tomuto rozhodnutí stížnost, jejíž vyřízení mu bylo oznámeno dne 12. 3. 2012. Žalobce tedy měl vyčkat na rozhodnutí o jeho stížnosti a podat případně žalobu proti tomuto rozhodnutí a nikoliv proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 8. 3. 2012. Navrhl proto, aby soud žalobu odmítl.

Krajský soud v Praze předepisuje, že k projednávání žalob proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu jsou příslušné soudy ve správním soudnictví (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08). Ustanovení § 76 odst. 6 zákona č. 169/1999 Sb. sice uvádí, že k rozhodování o žalobách proti rozhodnutí podle tohoto zákona je příslušný okresní soud, v jehož obvodu bylo napadené rozhodnutí vydáno. Toto ustanovení však bylo s účinností od 1. 1. 2003 nepřímou novelizováno zákonem č. 150/2002 Sb., soudním řádem správním (dále jen „s. ř. s.“), přičemž věcná i místní příslušnost zdejšího soudu je dána ustanovením § 7 uvedeného zákona.

Následně proto zdejší soud přistoupil k hodnocení, zde je podaná žaloba přípustná a věcně projednatelná, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není, a nezbyvá tedy, než žalobu odmítnout.

Předně je nutno uvést, že podle § 5 s. ř. s. se lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soudní řád správní tak důsledně zavádí žalobní řízení, kdy soudní ochrana nastupuje teprve poté, co jsou vyčerpány možnosti nápravy nezákonného nebo vadného rozhodnutí prostředky správního řízení. Nevyčerpá-li přitom žalobce řádné opravné prostředky, je to za podmínek stanovených v § 68 písm. a) s. ř. s. důvodem nepřipustnosti žaloby.

Podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, čj. 2 Afs 98/2004-65, č. 672/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Taková úprava není samoúčelná a má zásadní důvody. Jak v tomto ohledu mimo jiné konstatoval Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2004, čj. 1 As 28/2004-160, č. 454/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz) *„poskytnutí ochrany právům před správním soudem je původní ochranou ve věcech porušených nebo ohrožených subjektivních oprávnění a povinností veřejnoprávního charakteru; jejím cílem je zjištění, zda činností veřejné správy bylo či nebylo porušeno právo. Tento přístup se logicky odráží i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (...). Tvrzení o tom, že správní rozhodnutí nesprávně zasáhlo do právní sféry žalobce, v sobě zahrnuje předpoklad, že takové rozhodnutí je v právní moci, ať již po vyčerpání všech řádných opravných prostředků či bez jejich využití, jestliže je právní řád nepřipouští. Vedle toho v souladu se zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“ by každý měl aktivně a důsledně dbát svých práv již v řízení před správním orgánem a teprve poté, kdy je jeho snaha bezvýsledná, obracet se na soud. Klade se tak důraz jednak na respektování požadavku procesní ekonomie, neboť je-li tu otevřena právní možnost nápravy nezákonnosti vyšší správní instancí, není věcný ani právní důvod předkládat věc in foro, jednak je zdůrazněna nutnost aktivity subjektů veřejnoprávních vztahů při ochraně jejich subjektivních oprávnění.“*

Z ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 169/1999 Sb. vyplývá, že za kázeňský přestupek lze odsouzenému uložit kázeňský trest. Kázeňský trest se neuloží, jestliže samotným projednáním kázeňského přestupku s odsouzeným lze dosáhnout sledovaného účelu.

Podle ustanovení § 52 téhož zákona má pak odsouzený právo do 3 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podat proti němu stížnost. Odkladný účinek má jen stížnost proti uložení kázeňského trestu propadnutí věci (odst. 1). O stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby (odst. 3).

V projednávané věci z příslušného soudního spisu i z připojeného správního spisu především vyplývá, že dne 8. 3. 2012 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým žalobci uložil

kázeňský trest spočívající v celodenním umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů. Toto rozhodnutí bylo žalobci oznámeno a doručeno dne 9. 3. 2012. Na to reagoval žalobce tak, že dne 9. 3. 2012 podal proti tomuto rozhodnutí ústní stížnost (zaznamenána v příslušné části uvedeného rozhodnutí). Vedle toho se žalobce již dne 8. 3. 2012 (tedy ještě před řádným oznámením) obrátil na ředitele věznice s podáním označeným jako „*stížnost proti udělení kázeňského trestu*“ a současně se žalobou ze dne 9. 3. 2012 (projednávanou v tomto řízení) obrátil na Okresní soud v Nymburce se „*žádostí o přezkoumání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu*.“ Na první ze shora uvedených stížností (ústní) reagoval žalovaný tak, že ji dne 12. 3. 2012 zamítl (s rozhodnutím byl žalobce seznámen dne 12. 3. 2012). Na druhou ze stížností pak žalovaný reagoval „Vyřízením“ ze dne 27. 3. 2012 (žalobci doručeno dne 28. 3. 2012).

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce v době sepsu žaloby nebyl a nemohl být seznámen s rozhodnutími žalovaného o jeho stížnostech, neboť řízení o těchto stížnostech teprve probíhala (zde soud poznamenává, že stížností ve smyslu shora citovaného § 52 zákona č. 169/1999 Sb. je však toliko stížnost žalobce ze dne 9. 3. 2012 učiněná ústně a zaznamenaná do textu samotného rozhodnutí); ostatně sám žalobce v žalobě uvádí, že brojí proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 8. 3. 2012. Za těchto okolností však nelze podle Krajského soudu v Praze považovat podmínku vyčerpání opravných prostředků ze strany žalobce za splněnou, neboť žalobce sice napadl rozhodnutí o uložení kázeňského trestu stížností (tedy řádným opravným prostředkem předvídaným zákonem č. 169/1999 Sb.), současně s tím ovšem napadl toto rozhodnutí žalobou, aniž by vyčkal na výsledek řízení o uvedené stížnosti. Na výše uvedeném nic nemění ani ta skutečnost, že žaloba byla podána u Okresního soudu v Nymburce a do sféry Krajského soudu v Praze se dostala až 22. 3. 2012; v tomto ohledu nemůže žalobce podání žaloby u věcně a místně nepřislušného soudu jakkoliv zpětně zhojit.

Krajský soud v Praze tedy v projednávané věci dospěl k závěru, že podaná žaloba je podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná, a takovou žalobu je tedy třeba odmítnout za užití § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. května 2012

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost :
Božena Kouřimová